

VERENIGING "ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

- GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg, 57a 'S-Gravenhage Tel: 6845 41

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====

nadruk verboden

22e jaargang nr.23

=====

17 februari 1978

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden dient volgens het programma van meer geestelijke aard te zijn. Ik koos daarom als titel:

T E V R E D E N H E I D

=====

Tevredenheid is in deze tijd schijnbaar een zelden voorkomend iets. Wanneer wij echter desondanks trachten de eigenschappen en betekenis, hierdoor weergegeven, op een rijtje te zetten, zo is wel zeker, dat dit woord niets te maken heeft met een algeheel indommelen.

Tevredenheid ontstaat op het ogenblik, dat je, met begrip voor eigen mogelijkheden en middelen, voortdurend een resultaat behaalt, waar je zelf gelukkig mee kunt zijn.

Dit betekent, dat je je kontakten met de wereld, met de mensheid, met de geest eventueel, op een zodanige wijze ziet verlopen, dat je hierdoor een innerlijk evenwicht verkrijgt. Een mens, die tevreden is, verbruikt daarbij ook nog veel minder levensenergie dan iemand, die ontevreden is onder gelijke omstandigheden zou doen.

Waar een mens tegen zichzelf verdeeld is, absorbeert en verbruikt hij zijn eigen levensenergie en zal dus voor grote werkzaamheden en inwerkingen naar buitentoe maar weinig meer overhouden.

Tevredenheid is in feite een toestand, waarin alle energie binnen de mens voortdurend in algeheel evenwicht kan blijven bestaan. Wanneer een tevreden mens denkt, houdt hij zich bezig met voor hem werkelijke waarden en zijn gedachte is geladen met energie.

Wanneer een tevreden mens reserves nodig heeft, dan kan hij daarover dan veel eerder en in grotere mate beschikken

dan iemand, die ontevreden en tegen zichzelf verdeeld is. Tevredenheid is in wezen niet te binden aan een materiele toestand. Ook dit dient men te beseffen.

Er zijn mensen, die menen alleen ooit tevreden te kunnen zijn, wanneer zij eindelijk dat tweede huis hebben gekocht en beschikken over een jacht, een tweede auto en 3 kleuren t.v.'s en dergelijke zaken. Wat een vergissing is.

Mogelijk zijn dergelijke dingen voor een mens inderdaad van belang, maar wat tevredenheid betreft kom je er toch niet veel verder mee. De basis van werkelijke tevredenheid is in feite harmonie.

Een mens, die innerlijk tevreden kan zijn, zal dit ook veel eerder zijn met alles, wat hij heeft, kan, of doet. Hij zal immers altijd hierdoor ook veel meer openstaan voor de wereld en voor anderen.

Een tevreden mens is in feite een mens, die het goede in de wereld ziet. En wanneer je het goede in de wereld ziet, is het duidelijk, dat je er ook van zult genieten of zelfs daarvan zult profiteren. Niet, dat je opeens alles naar je toe zult trekken, maar je beleeft het, bent er emotioneel mee bezig, je gedachten zijn er steeds weer op gericht en ook je geestelijke uitstraling gaat die kant uit.

Je wordt dan als vanzelf een mens, die leeft in een voor hem werkelijke wereld, die sterk verschilt van de schijnwereld, waarin heel wat mensen zich naar eigen denken nog voortdurend op dienen te houden.

Ik heb getracht alles, wat van belang is in verband met het tevreden zijn vanuit mijn eigen - dus geestelijke - standpunt, eens na te gaan. Het resultaat is een reeks erkenningen en gegevens, die - altijd nog vanuit mijn eigen en dus geestelijke standpunt - duidelijk maken, waarom tevredenheid zo belangrijk is en tevens enig inzicht geven in alles, wat zij de mens buiten innerlijke vrede nog als mogelijkheden schijnt te geven.

Wanneer ik alles, wat rond mij is, kan aanvaarden, ben ik natuurlijk in uw wereld een tevreden mens. Maar ik ben gelijktijdig meer: Elke mens, die alles kan aanvaarden en verwerken, kent geen absolute afwijzing van feiten of beleving. Er kan kritiek zijn op het waargenomene en beleefde, maar zelfs wanneer er alleen anderen bij betrokken zijn, zal deze beoordeling nooit afbrekend, nooit negatief worden.

Er is een vermogen, jezelf te zien binnen werkelijke verhoudingen en mogelijkheden in je wereld, zonder dat je jezelf hierdoor opgejaagd gevoelt. Je weet, dat je tekort kunt schieten. Maar eigenlijk ben je zelfs daarmee wel tevreden. Je probeert wel boven je eigen fouten uit te stijgen, maar schaamt je aan de andere kant er niet voor eerlijk te zeggen, dat je fouten hebt gemaakt en vooral zul je bereid zijn om, wanneer je een opdracht of voorstel als niet voor je passend ervaart, anderen duidelijk te maken, dat dit niet valt binnen het kader van je mogelijkheden.

Je hebt minder pretenties, maar gelijktijdig ook heel wat minder spanningen te verwerken. Want je hebt niet de behoefte je belangrijkheid e.d. waar te maken in de ogen van anderen.

Je bent immers in jezelf en ook tegenover anderen waar, omdat je tevreden bent met het erkende omtrent jezelf.

Kortgezegd: een dergelijke levenshouding betekent, dat er voor en rond het ik een harmonie ontstaat, waarbij zeer vele zaken betrokken zijn. Dit werkt in op de beleving en de mogelijkheden, waarover men beschikken kan. Laat mij een eenvoudig voorbeeld geven:

U hebt een tuin. De een gaat er mopperende doorheen, zeggende, dat hier weer onkruid staat, daar weer iets anders niet deugt. En verwondert zich er over, dat alles in de tuin het steeds minder goed doet, dan bij anderen het geval is. Men overdrijft dan steeds meer, tot redelijke dahlia's worden gezien als en behandeld als beschimmelde margrietten, die te lang in de modder lagen te verleppe. Wat je natuurlijk niet doet, wanneer je werkelijk iets van je tuin wilt maken. Door de onlustgevoelens zal men zelfs de planten afstoten.

U gaat nu als een tevreden mens de tuin in. Ook dan zie je het onkruid. Je reageert mogelijk: Op zich wel mooi, maar het moet weg, want hier hoort het niet. En u vervolgt dan de positieve punten op te sommen. Dergelijke gedachten stralen uit naar de planten, omgeven ook hen met een sfeer van harmonie, van aanvaarding.

Wat betekent, dat de eigen groeikracht van de planten in kwestie toeneemt en hun groei en bloei a.h.w. gestimuleerd worden.

Maar ga nog eens wat verder met dit beeld, je voorstellende, dat de omgeving rond de tuin nog dermate vredig is, dat natuurgeesten en elementalen zich in die omgeving nog op plegen te houden.

Ook dezen voelen zich door het uitgestraalde aangesproken, dat hen toe schijnt te roepen, dat ook hun wereld een mooie en zelfs belangrijke kan zijn. Zij zullen op de persoon in kwestie, maar ook op een omgeving, waaronder een dergelijke straling vaak voorkomt, gunstig reageren.

Dan lijkt het wel, of de natuurzelf meewerkt om alles in evenwicht en orde te houden. Wanneer er een bui valt, krijgt uw tuin net genoeg en toch niet te veel nat, omdat een windje enige luwte afdwingt, waarin de regen niet zo volledig neerkomt. Maar bij uw ontevreden buurman komt dat alles dan waarschijnlijk terecht.

Staan er plassen, dan zullen die bij buurman heel wat langer staan dan bij u. Niet omdat bij hem het grondwater anders staat, of de aarde zoveel harder is, maar eenvoudigweg, omdat de aarde zelf tracht te irrigeren en daardoor haar structuur schijnt aan te passen aan de werkelijke behoeften van uw tuin. Kortom: wanneer er elementalen in de buurt zijn, dan kunnen tevredenheid en ontevredenheid vaak met grote zekerheid bereiken, dat deze natuurentiteiten met je meewerken of alles, wat je wilt en doet, aan gaan vallen en te niet proberen te doen.

Zo ver kan dit alles gaan. Er is echter meer. Stel, dat u, verheugd over alles, wat u in de tuin gezien hebt, tevreden uw huis weer binnen gaat. Mogelijk een wat ouder huis, waaraan geesten of spoken gebonden zijn.

U komt hier binnen met een uitstraling, die zegt: Wat is

het goed te leven. Dan zal ook in dit huis een sfeer van aanvaarding ontstaan. Er is ook voor die entiteiten een gevoel van verbondenheid, van een tevreden kunnen zijn.

U draagt die vrede zodanig sterk over, zonder het te weten of te willen, dat niet alleen de materie deze uitstraling opneemt en zelf uit gaat stralen, maar dat zelfs een spook, dat bijna demonisch van aard is, in een dergelijke sfeer gaat reageren.

Is het een meer duistere geest, dan zal die natuurlijk in het begin enkele pogingen doen om de vrede, die ontstond door gespook, teniet te doen. Maar wanneer een tevreden mens hierop reageert met een: Wat leuk zeg, wij hebben hier nog een spook ook, is dat ook al boter aan de galg.

Mogelijk ergert zich dat spook eerst een tijdlang half dood - helemaal haal je dat als spook niet meer. Maar na enige tijd zal de geest, ofwel naar elders verdwijnen - zo dit hem mogelijk is - dan wel vriendelijk worden en op de duur desnoods zelfs vragen, of u er bezwaar tegen hebt, wanneer het bij de kachel komt zitten, omdat het op het dak zo tocht. En voor je het weet, draagt de persoonlijkheid, die eens de schrik van de buurt was, nog eens extra bij tot de gezelligheid.

Nu lijkt het voorgaande wel een wat spottende beschouwing te zijn, altans in de ogen van sommige toehoorders. Maar al druk ik het mogelijk wat lichter uit, de feiten gelden. Zelfs natuurgeesten bestaan nog steeds op aarde en spoken en geesten zijn er altijd wel.

Wanneer ik u vertel, dat bijna altijd rond de mens meerdere geesten aanwezig zijn, zo kunt u dit aanvaarden. Maar dan zult u toch ook begrijpen, dat een mens met een harmonische uitstraling alles aan zal trekken, wat tot deze harmonie in staat is of deze reeds bezit?

Uw kontakten voeren dus ook, wanneer het de werelden van de geest betreft, middels tevredenheid naar steeds prettiger samenwerking. Gelijktijdig zullen snelle veranderingen en processen u minder snel en sterk kunnen beroeren dan voorheen. U krijgt het gevoel, dat alles voor u langs banen van geleidelijkheid verloopt, zodat u zich aan veranderingen veel gemakkelijker en zonder moeite aan kunt passen. Een voor u werkelijk belangrijke schade komt minder snel voor. Je realiseert je niet, hoever dit gaat. Maar wanneer je in een bouwval woont, verbazen anderen zich er steeds weer over, dat de zaak niet in elkaar stort, maar dat de brokstukken altijd weer blijven hangen, tot zij weinig schade kunnen veroorzaken en u voldoende tijd hebt om er ook iets aan te doen.

Maar die tevredenheid gaat nog veel verder. Wanneer je tevreden bent met de wereld en je lot, kun je er in feite minder goed tegen, dat anderen in de ellende zitten. Je probeert anderen in je gevoel van welbehagen te doen delen, je vrede aan hen over te vdragen.

Indien er, zoals in mijn tijd, nu nog bedelaars zouden zijn - naar ik hoor leven die tegenwoordig allen van een staats-toelage - zou een tevreden mens eenvoudig iets geven in de hoop zo de bedelaar wat vreugde te geven. Hij zal zich zeker niet, zoals andere milde gevers nogal eens graag doen, daaraan een vermaning verbinden, of zich afvragen, wat de man met de gave

gaat doen, zich bedrinken, of iets anders. Wanneer je zelf tevreden bent, bemoei je je niet met het leven van anderen, tenzij om hen een vreugde te bereiden onder het motto: dan is jouw dag ook weer goed.

/zich Een tevreden mens zal het prettig vinden om ook anderen wat gelukkiger te maken en verbreedt zo rond / steeds weer een kring van vreugde en tevredenheid. Hij schept op deze wijze in zijn wereld een toenemende harmonie. Zo creëert hij echter op steeds meer mogelijkheden voor krachten van geestelijke of desnoods kosmische aard, om zich in harmonie met de mensen te manifesteren.

De resultaten zijn soms onvoorstelbaar groot en onbegrijpelijk, maar wanneer je tot de basis van alles, tot de oorzaak probeert door te dringen, lijkt deze op het eerste gezicht erg klein en onbelangrijk, triviaal zelfs.

Zoals de afstand tussen mens of geest en god onmetelijk groot lijkt te zijn en het toch vaak voldoende is om een enkele pas te zetten om tot God te komen, zo ook hier. Tevredenheid betekent veel meer dan een gevoel.

Zij behoeft niet te betekenen, dat je blind bent voor de feiten en mogelijkheden. Zij betekent wel, dat je jezelf en de wereld, waarin je je nu bevindt, à priori aanvaardt en alle krachten, die je hebt gebruiken zult om anderen zo goed als jezelf gelukkiger te maken.

Tevredenheid betekent verder, dat je geen haast hebt. Je zult zelfs belangrijke taken soms kunnen onderbreken, omdat je het gevoel hebt, alles beter goed, dan snel te willen doen. Dan neem je ook meer tijd voor ontspanning, je zult niet in een jacht naar prestatie verder gaan dan je krachten rijken.

Wanneer je verplichtingen op je hebt genomen, zul je die natuurlijk zo goed mogelijk vervullen. Maar je bent niet zo gedreven en soms zelfs bang voor mislukking als de mens, die ontevreden is met zichzelf of de wereld. Deze laatste zal mogelijk ook zijn werk getrouwelijk doen, maar daardoor tekortschieten t.a.v. zijn eigen behoeven, of, omgekeerd, in zijn concentratie op eigen veronderstelde of werkelijke behoeften, zijn werk verknoeien.

Tevredenheid betekent volgens mij ook een gevoel voor de betrekkelijkheid van alle dingen. Zodat je, wanneer blijkt, dat er thuis van alle patat nog maar een enkel staafje is bewaard voor jou, je dit in vreugde aanvaardt, want het is t.m. nog iets, terwijl je gelijktijdig hezezelf voorhoudt: eigenlijk maar goed ook. Patat is nu eenmaal niet zo gezond en ik ben al dik genoeg.

Uw gehele wereld schijnt van alles steeds meer te willen hebben en besteedt 'n groot deel van haar energie hieraan. Maar in de praktijk komt er eerder steeds minder en zeker steeds minder betrouwbaarheid en kwaliteit.

Uw gehele wereld heeft haast. Maar het lijkt er wel op, dat zij daardoor steeds minder van werkelijke en blijvende waarde tot stand brengt.

Uw gehele wereld is bezig de eigen belangrijkheid tegenover alle anderen uitvoerig te etaleren. Maar met al dat belangrijk

doen komen er steeds minder zaken van werkelijk belang tot stand en worden steeds minder problemen werkelijk opgelost.

Wanneer je je realiseert, waartoe al die haast en al dat roepen om rechten en streven naar belangrijkheid voert, is er volgens mij heel wat te zeggen voor wat meer tevredenheid, zelfs in zuiver maatschappelijke beschouwing blijkt dit reeds.

Staatslieden, die voortdurend bezig zijn hun eigen belangrijkheid en de invloed van hun partij te vergroten, bereiken in feite vaak maar weinig. Je hebt meer aan mensen, die niet volgens een dogmatisch programma te werk gaan, maar allereerst proberen hun medemensen wat geluk en tevredenheid te geven.

Zoals je meer hebt aan een economie, die niet spreekt over de noodzaak steeds meer te produceren en bedrijven steeds maar weer uit te breiden, maar eerder stelt: het is van belang, dat de mensen, die een product kopen, werkelijk krijgen wat zij nodig hebben, zodat zij daarmee inderdaad tevreden zijn, terwijl degenen, die werken aan het product, mogelijk geen groot inkomen krijgen, maar wel een werkkring en levensomstandigheden, waarmee zij gelukkig kunnen zijn. En ondernemers zouden veel beter kunnen werken, wanneer de strijd met de gemeenschapslasten en de eisen van werkers hen er niet toe brachten om te proberen uit elke kleine verandering allereerst voor zich een paar procenten extra te persen.

De mentaliteit van nemen-wat-je-maar-pakken-kunt beïnvloedt niet alleen alle economische ontwikkelingen en de sociale verhoudingen, maar ook de sfeer, die rond de aarde werkt. Veel, wat voor mens en mensheid positief zou kunnen zijn, wordt dan aanleiding tot onevenwichtigheid. Eigendunkelijkheid komt in de plaats van werkelijk geloof en begrip voor basiswaarden, uiterlijkheden moeten de plaats innemen van een innerlijke zekerheid, die men, mede door eigen schuld, verloor.

Er zijn heel wat vreemde instellingen, zoals b.v. het Sint Michaelslegioen. Deze mensen eisen met nadruk en bevorderen met alle middelen, dat de oude rituele vormen van eredienst in stand worden gehouden, onder het motto, dat alleen zo god werkelijk gediend kan worden.

Anderen willen juist weer steeds meer alles veranderen. Maar hoe komt het, dat zo weinige van de rechtgelovigen beseffen, dat de vorm, waarin je God zoekt te dienen en beleven, er niet op aankomt, zolang je dit maar eerlijk zoekt te doen.

Waarom kunnen mensen niet door de vorm heen kijken en zeggen: wanneer ik tevreden kan zijn, is dit goed, wanneer de anderen voor zich vrede kunnen vinden en tevreden zijn, is dat nog beter. Dus wat doen uiterlijkheden en vormen er toe, wanneer wij op deze wijze harmonisch samen kunnen werken en leven?

Tevredenheid ligt in dit opzicht wel heel dicht bij de verdraagzaamheid, zoals u nu opeens zult beseffen. Maar werkelijke innerlijke tevredenheid komt ook heel dicht bij een werkelijke inwijding.

Nog steeds sprekende vanuit mijn eigen geestelijk standpunt kan ik verklaren, dat je vele mensen, die naar inwendig streven, voortdurend en krampachtig ziet worstelen zonder dat hen dit enig werkelijk belangrijk resultaat geeft.

Maar ja, de meeste mensen leven krampachtig. Wanneer ik dit zie, denk ik altijd een iets, wat men geleerd werd, toen ik nog op de aarde leefde, handelende over de mogelijkheid om voort te gaan over drijfzand.

Beweeg je geleidelijk, maar gestaag, sta nooit stil. Worstel niet, haast je niet. Want dan verlies je je ritme en word je verzwolgen.

Inwijding is voor een mens naar ik meen ook wel iets, wat vergeleken kan worden met een gaan over drijfzand. De samenhang van de rede, de betekenis van je wereld valt weg en je staat op een gegeven ogenblik vervreemd te kijken en vraagt je af, wat je nu moet beginnen.

Indien je nu maar steeds blijft zeggen: ik wil op dit ogenblik het volgende bereiken, waarvan ik gevoel, dat het goed is, kun je, zonder je te haasten, maar zonder ooit ook even rust te nemen, er mee uit te scheiden, gestaag verder.

Dan kun je over alle elementen van onredelijkheid, mogelijke onredelijke spanningen en de angst voor b.v. duivel en dood gemakkelijk heenkomen.

Het blijkt ook hier weer allereerst nodig te zijn jezelf en de wereld, zoals je die beleeft en ziet, te aanvaarden en vervolgens rustig en ongehaast voort te gaan in de richting, die je gekozen hebt.

Hopelijk wordt u hieruit gelijktijdig duidelijk, dat ook een tevreden mens wel degelijk kan streven naar inwijding. Hij kan streven naar het beter gebruiken of verwerven van bepaalde geestelijke gaven, kan leren werken met vele geestelijke krachten.

Zijn tevredenheid behoedt hem daarbij voor grote fouten, zoals het zoeken naar erkenning door anderen. Hij wil gewoon zichzelf zijn en bepaalde krachten gebruiken, om zijn wereld en zichzelf tevredener, gelukkiger te maken. Hij wil niet de meest wijze mens ter wereld worden, maar wenst mogelijk wel een beter begrip voor sommige zaken te verwerven.

Zoals hij zich zelden bezig zal houden met het geven van definities omtrent en een oordeel over het leven en werken van anderen. Hij voelt zich verbonden met alles, op basis van hetgeen hemzelf beweegt en probeert daarbij de gehele wereld te omvatten in de omarming van zijn begrip.

Daarmede gaat hij rustig voort op zijn eigen weg, met zijn innerlijke rust en vrede. Maar ondertussen geneest hij wel mogelijk steeds meer mensen, vindt hij mogelijk wel een steeds beter contact en een steeds bewuster uitwisseling met de sferen.

Hij krijgt meer begrip voor zijn medemensen, voelt aan, wat er verkeerd is, beseft eerder, wat er nodig is om vrede, geluk en harmonie te herstellen. Juist daardoor blijft hem ook het strijden over op zich onbelangrijke dingen bespaard, waarin de mensen helaas steeds weer verstrikt dreigen te geraken.

Ik vind, dat tevredenheid iets is, waarbij je uit dient te gaan, van hetgeen je al bent, niet van hetgeen anderen vinden, dat je zou moeten zijn, of van datgene, wat je meent in de ogen van anderen te moeten schijnen.

Wees gewoon jezelf en overstelp jezelf niet met verwijten,

wanneer je eens meent te falen. Probeer nooit meer of minder te schijnen in de ogen van anderen, dan jezelf meent te zijn. Geef jezelf je volle betekenis en waarde.

Ga je weg stap voor stap, niet te ver vooruitziende. Dan ontdek je opeens, dat er licht is, kracht, besef. Dan is er een vernieuwing voltooid, die bijna onopgemerkt plaats vond. Want de beste ontwikkeling van een mens doet denken aan de nawinter, waarin de takken reeds beginnen te botten, maar niemand dit opmerkt, tot toevallig iemand heel dicht op een tak komt te staan en dan verbaasd opmerkt: Kijk nu toch eens. Ik zie al een heel klein puntje nieuw groen zitten.

Ga rustig door het leven, niet overrompeld door een plotselinge lente van de geest vol stralend licht of zoiets. Want dat kun je dan toch niet verwerken en je verliest daardoor in vele gevallen bijna nog meer, dan je zou kunnen winnen. Ga rustig door de tijd en door het leven, alles aanvaardende, maar steeds meer de volle schoonheid beseffen van een leven, een wereld, die toch altijd weer vol is van kracht en vruchtbaarheid.

Juist dan zul je ook in je dagelijkse leven niet gedomineerd worden door de vele angsten, die de mensen dreigen te bestormen. Want de meeste mensen zijn, of zij zich daarvan nu bewust blijken te zijn of niet, ergens bang in uw wereld. En gezien de ontwikkelingen in uw dagen zeker niet geheel ten onrechte.

Het gevaar is echter groot, dat dergelijke angsten of hun rationalisaties de mensen steeds meer gaan domineren en zo hun ontwikkelingsgang tot stilstand dwingen.

Er zijn b.v. heel wat mensen, die bijna zenuwziek worden, omdat ergens in de buurt een kerncentrale wordt gebouwd. Ik vraag mij af, of een dergelijke angst en de onredelijke reacties, die daaruit voort plegen te komen, wel geheel gerechtvaardigd zijn.

Zeker. Wanneer de centrale eenmaal in bedrijf komt, is er gevaar voor rampen aanwezig. Alleen is dit een mogelijkheid en feitelijk geen grote waarschijnlijkheid. Maar wanneer de mensen door blijven gaan met hun angsten op de een of andere wijze te rationaliseren en zich tegen anderen af te zetten, komen er met zekerheid ongelukken van.

Het is dwaas dergelijke gevaren weg te wuiven, maar tenminste even dwaas, dergelijke gevaren te overschatten. En nog veel dwazer is het, je leven steeds weer te wijden aan het verwezerlijken van een doel, dat door anderen buiten jou maar wel voor jou waar zou moeten worden gemaakt.

Jijzelf moet eerst maar eens waar en bewust van die waarheid worden. Daartoe zul je allereerst jezelf moeten aanvaarden, zoals je bent en de wereld eveneens moeten nemen, zoals zij nu eenmaal werkt en bestaat op dit ogenblik.

Wanneer je allereerst eens zou beginnen in jezelf een steeds verdergaand begrip op te bouwen voor de ander en dit dan leert uitstralen naar de ander, is er een mogelijkheid, dat je met die ander een eenheid van denken bereikt. Dit gebeurt zelfs in deze dagen nog wel eens. Juist door je eigen vrede, de tevredenheid en rust, die van je uitgaan, zul je anderen steeds beter en gemakkelijker kunnen bereiken.

Wanneer je mensen wilt begrijpen en met hen wilt samenwerken, moet je rust uitstralen en de anderen aanvaarden en beseffen. Wanneer je alleen maar anderen wilt overdonderen, verblinden, wilt overheersen, dan doe je er beter aan, zo hard mogelijk te schreeuwen.

Mogelijk vindt u dit laatste vreemd. Maar u hebt er al heel wat voorbeelden van kunnen zien en wordt nog dagelijks met staaltjes van dit geschreeuw gekonfronteerd in de stijl van: Mannen, kameraden, wij moeten laten zien, dat wij ons door het kapitaal niet op de kop laten zitten. Wij moeten solidair zijn. Wij laten ons niet langer uitmelken, uitbuiten. Wij zullen eens laten zien Wij gooien het werk er bij neer ...

Maar wat bedoelt zo iemand in feite? Hij zegt in werkelijkheid niets meer of minder dan: jullie, jongens, moeten nu maar eens alles riskeren, tot je leven toe desnoods. Want wanneer jullie dat doen, krijg ik mogelijk eindelijk eens de kans mijn zin door te zetten en duidelijk te maken, hoe gewichtig ik wel ben. Daarom schreeuwt zo iemand ook: dan behoeft je minder vragen te beantwoorden en klinkt alles gewichtiger en opzweepender. Dus wanneer u ooit te maken krijgt met mensen, die zo gaan spreken, weet u al, dat er iets niet deugt. En nog duidelijker wordt zo iets, wanneer men anderen niet aan het woord wil laten komen, of voortdurend in de rede valt en tracht het spreken onmogelijk te maken.

O, er zijn natuurlijk ook andere wijzen van spreken in de mode. Maar let dan eens op. Zij hebben iets van een camouflage en komen niet als werkelijk eerlijk en oprecht gemeend over. Vreemde termen, een soort geheimspraak, speelt in dergelijke benaderingen een grote rol. Dus zoiets als spreken over een socio-economische structuur in de regio, die onaanvaardbaar is, tenzij men als konditio sine qua non stelt, dat ...

Mensen, die zo bezig zijn, denken mogelijk, dat zij eerlijk en oprecht spreken. Maar dan spreken zij toch vooral tegen zichzelf en houden geen rekening met degenen, tot wie en voor wie zij beweren te spreken. Zij stralen niet uit, geven een duidelijk beeld, maar trachten door duistere termen en citaten hun medestanders en tegenstanders gelijkelijk te verblinden.

Een tevreden mens doet zo iets niet. Hij is immers zo in evenwicht, dat hij begrip heeft voor en een aanvoelen kent van degenen, met wie hij spreekt. Hij heeft de behoefte ook niet, anderen te overdonderen, te verblinden, omdat hij niet wil heersen, maar in feite beseft en willen deelt met de anderen en consequent reageert met de anderen te samen, niet buiten, boven of onder hen staande, maar zich steeds weer een gevoelende met hen, zonder daarom zijn eigen inhoud ooit te verloochenen.

Trouwens, wanneer het erop aankomt, zal zo iemand anderen veel beter kunnen overtuigen en motiveren dan de schreeuwers en geheimspraakbrabbelaars. Deze anderen kunnen de mensen soms meeslepen en zo brengen tot daden, die zijzelf niet wensen. Maar daarmee brengt je de mensen er nog niet toe, innerlijk en uit volle overtuiging, ook innerlijk de feiten te erkennen, waarover een spreker sprak.

Geestelijk geldt hetzelfde. Wanneer u wilt bidden, dan

kunt u de mooiste formules gebruiken, die u kent, maar u zult gemeenlijk weinig of niets daardoor bereiken. U staat a.h.w. te schreeuwen tegen God en vermoemt uw eigen wezen met de woorden van anderen.

Het is zinloos in een dergelijk geval een plechtstatige opgeblazen taal te gebruiken, die, juist omdat zij vreemd is aan uw wezen, het u onmogelijk maakt u van uzelf bewust te blijven en zo een werkelijk kontakt met God te gevoelen en te beseffen.

Een tevreden mens bidt met zijn eigen woorden, sprekende over zijn problemen en zorgen, zoals men dit ook tegen een goede buur zou doen. Hij kan b.v. bidden: Lieve God, wilt u eens wat voor mij doen. Mijn vrouw heeft haar enkel verstuikt weet u. En dat is nu nog niet zo erg, want anders loopt zij toch maar altijd de deur uit, maar nu moet ik de boodschappen doen. Zoudt u daaraan misschien iets kunnen doen?

En weest eerlijk. Dat klinkt toch heel wat overtuigender, dan het opdreunen van een formule in de geest van: O here, ik wend mij tot U met mijn zorgen. Gehoorzaam aan uw wil smee ik u toch, geef uwe dienaressen xxx - want dat staat dan in de boekjes, waarin je dergelijke gezwollen zaken kunt vinden, maar mij doet het denken aan cognac of whiskey met sterren - het gebruik van - de beheersing over, het in zicht in - zoals voor uw doel toepasselijk - terug....

De mensen beklagen zich wel eens, dat God niet naar hen luistert. Maar indien ik in Zijn plaats zou staan zou ik denken: mannetje, wanneer je nog niet eens eerlijk, oprecht en eenvoudig kunt zeggen, wat je werkelijk van mij wilt, zie ik geen reden om mij met jouw leventje en zorgen te bemoeien.

Ik kan niet zeggen, dat God zich nooit met de mens bemoeit of bemoeien wil. Maar wanneer de mensen steeds maar weer komedie tegen God spelen, denkt Hij vast: het is nog steeds de tijd van de clowns, dus ben ik nog niet aan Mijn optreden toe. Ik heb soms het gevoel, dat de mensen God werkeloos proberen te maken of te houden door middel van hun vele clownerie, die zij zeggen op te voeren in de naam en volgens de wil van hun God.

Aan de andere kant meen ik, dat je een dergelijke eenvoud pas werkelijk zurft aanvaarden en hanteren, wanneer je diep in jezelf vrede kent, rust kent, kortom: tevredenheid bezit, zodat alles, Zelfs God, vanzelfsprekend wordt voor je.

Om even op mijn eerste voorbeeld van een gebed terug te komen. Een redelijk tevreden mens zal a.h.w. hardop denken tegen God en kan dan b.v. voortgaan: Ach, zo erg is het nu ook weer niet om boodschappen te doen. Ik ken een klein kroegje, waar ik dan wel even lekker vochtig uit kan rusten. Maar God, voor het mens zelf is het toch niet erg leuk en al die vriendinnen, die steeds weer over huis komen, vind ik ook maar niks. God, voor u is het een kleine moeite. Laat haar a.u.b. gauw genezen. En in afwachting van uw werk zal ik alvast maar een koud verband om die poot gaan doen. Amen.

Kolder? Mogelijk. Er zullen wel mensen te vinden zijn, voor wie dit alles heel dicht bij godslastering zal liggen. Of hij heeft er bezwaar tegen omdat God hier in feite een soort rol speelt in een verhaal, dat door Kronkel geschreven

zou moeten worden om werkelijk tot zijn recht te komen.

Maar het is de werkelijkheid. Want de werkelijkheid is nu eenmaal, dat bijna speelse spreken met het hogere, aanvaarden van jezelf en werken met het al, waardoor op de duur alle werelden voor je openstaan, je vrede kunt sluiten met jezelf zo goed als met de wereld, waarin je leeft en je verzoend geraakt met je lot, met je God en met alle andere dingen. Wanneer je die vrede vindt, is er immers niets meer, wat je van de kosmos zal kunnen scheiden?

Dan zal de gehele kosmos je voortdurend antwoorden op elke vraag, op elke wijze. Dan zul je krachten en antwoorden kunnen verwerven vanuit elke wereld, die je aanspreekt. Dan zullen de krachten van de natuur op jou evenzeer reageren als de hoogste waarden van licht. Dan zullen overgeganen evengoed tot je kunnen spreken en evenzeer op je in kunnen werken als mensen, dieren planten in je eigen wereld. Dan ben je één met alle zienlijke en onzienlijke dingen.

Dat is iets, waaraan de mens voorbij gaat. Wanneer je de mensen voorhoudt, dat zij tevreden moeten zijn, zo mompelen zij iets over praatjes voor de vaak. Of, wanneer men zichzelf meer progressief noemt, meent men, dat hier iemand aan het woord is, die alle verdere sociale vooruitgang wil tegenhouden, terwijl de meest linksen dan waarschijnlijk reageren: die is kennelijk omgekocht door de kapitalisten.

Zij beseffen niet, dat werkelijke tevredenheid nog heel iets anders is dan de suffige gesapigheid van iemand, die zich nog stommer dan een schaap en reeds geschoren, voor hij een eerste stap doet, in de massaliteit voort laat drijven zonder zelfstandig te denken.

Een tevreden mens denkt wel degelijk. Hij beseft, reageert. Alleen doet hij dit niet op een bepaald niveau, maar op elk passen plan van bewustzijn. De vrede is aanvaarding van jezelf en het geheel plus de noodzaak tot verder gaan.

Juist daarom is tevredenheid voor deze wereld zo uitermate belangrijk: men is niet blind, laat zich niet zonder meer voortdrijven door ontwikkelingen, of de wil van anderen, maar is bovenal niet verdeeld tegen zichzelf. De tevredene worstelt niet tegen de delen van de wereld, die hij weet toch niet aan te kunnen tasten, maar probeert eenvoudig zo goed mogelijk zijn eigen weg te gaan. Waarbij hij steeds weer, vanuit zijn vrede en liefde voor alles, zijn krachten wijdt zowel aan zich als aan alles, wat rond hem is, door hem beseft en bereikt kan worden.

Op deze wijze kan een groot geestelijk goed verworven worden. Strijden om de wereld te verbeteren is natuurlijk best. Maar wanneer je meent anderen met geweld voortdurend te kunnen leiden, moet je toch nog even nadenken: Wanneer je te veel dwang en geweld gebruikt, doe je de mensen pijn. En dan slaan zij terug, zodra zij de kans hebben, alles vernietigende, wat je meende met en voor hem opgebouwd te hebben.

Zij, die de wereld menen te verbeteren door anderen te dwingen en te kwetsen, worden op de duur ook zelve direct of indirect van deze strijdwijze het slachtoffer.

De beste weg om de wereld te verbeteren, is altijd nog een bereidheid bezitten om de goedheid, die je in je kent, steeds

weer gebruiken om te delen met anderen., de kracht, die je in jezelf vinden kunt, steeds weer rond je uitdelende, tot er voldoende mensen komen, die bewust en krachtig zijn.

Zelfs het geloof, dat je hebt, mag je niet dwingend aan anderen uitleggen of zelfs opleggen. Maar wel kun je de kracht van je geloof met die anderen voortdurend delen, tot zij op de duur op hun eigen wijze een eenheid vinden met de essentie er van en zo de belangrijkste waarheden van het leven leren beseffen.

Gezien dit alles vind ik, dat tevredenheid als een geestelijk onderwerp van goede kwaliteit beschouwd mag worden. Het is mogelijk zelfs een van de sleutels voor hen, die verder willen gaan.

Eens werd door een oude kabbalist gezegd: De ingewijde schrijdt voort met het hoofd in de wolken. De wereld en de mensen van nu schijnen hem nevels vol grauwe schimmen te zijn. Want hij beleeft gelijktijdig verleden en toekomst en ziet de waarheid helder daar, waar andere mensen nog geheel blind zijn. Maar wanneer hij streeft, verliest hij zichzelf. Slechts waar hij is, in eenheid met alle dingen, zal hij in staat zijn verleden en toekomst werkelijk samen te brengen en zal hij de kracht zijn, die in het heden alles bepalen kan.

Hoe mooi dit ook klinken moge, de menselijke reactie zou waarschijnlijk luiden: nu ja, mogelijk is het inderdaad ergens en voor iemand werkelijk waar.

Mijn vraag is dan: voor iemand? Waarom dan niet voor u? Wanneer u geen zin hebt, is er natuurlijk geen dwang. Maar u wilt kennelijk vaak toch ook wel een paar dingen doen. U zoudt toch ook wel wat gelukkiger willen zijn en anderen een beetje gelukkiger willen zien? U zoudt mogelijk ook wel een enkele zieke willen genezen, of de juiste troost vinden voor mensen, die zo in de knoop zitten. Mogelijk zoudt u zelfs de kracht willen bezitten, die het u mogelijk maakt een ander bij te staan, wanneer hij zichzelf wil overwinnen.

Maar met al die schone verlangens kunt u niet veel beginnen, wanneer u niet eerst een mate van tevredenheid leert ervaren, niet eerst eens rust in en voor jezelf weet te vinden. Wanneer je vandaaruit werken kunt, wordt al het andere tot lapwerk, goedgemeend, maar onvolledig.

Daar, waar harmonie rond zich harmonie weet te veroorzaken, ontstaat een blijvende eenheid met alle werelden en zijn alle krachten voortdurend beschikbaar. Daar, waar disharmonie tracht enige harmonie buiten zich te scheppen, kan ten hoogste een tijdelijk schijn worden bereikt, die al weer vervliegt voor de werkelijke betekenis, van hetgeen men zocht te bereiken, daarin werkelijk kenbaar is geworden. Dat is het verschil.

Daarom ook wilde ik vanavond pleiten voor tevredenheid. Een tevredenheid, die de diepste kern van het wezen betreft, zelfaanvaarding tengevolge heeft, maar niet noodzakelijker wijze betekent, dat u opeens met inkomen, belasting, verkeer enz. eveneens tevreden zult zijn.

Vind je echter innerlijke vrede, ben je tevreden met je bestaan als zodanig, dan kun je al dergelijke dingen als van minder belang desnoods terzijde laten. Dan leer je in

jezelf krachten kennen, die het je mogelijk maken voortdurend krachten te geven, zonder daardoor zelf minder te worden. Dan kun je alles, wat eraan kracht, inspiratie enz. op je afkomt, aanvaarden zonder van de kook te geraken of tijdelijk je vrijheid van zijn te verliezen. Dan kun je het leven aan.

Dan zeg je al snel tot jezelf: of de wereld buiten mij opeens een paradijs wordt, dan wel een ontketende hel dreigt te worden, ik aanvaard alles, zolang ik mijzelf kan blijven en daardoor vrede kan behouden met al, wat er is.

Ik ken mijzelf, ik zal van mijzelf en daardoor mede van mijn wereld het beste maken, wat maar mogelijk is voor mij.

Dit is het dan, wat ik u vandaag voor wilde leggen. Hebt u kommentaar?

x Een tevreden en een gelukkig mens ligt dan wel heel dicht bij elkaar?

- Mogelijk. Maar het is een misvatting; wanneer men stelt, dat tevredenheid en geluk identiek zijn. Men hoort vaak zeggen, dat een tevreden mens ook een gelukkig mens is. Maar dat betekent gemeenlijk vooral, dat anderen zich gelukkig gevoelen, omdat u met minder tevreden bent.

Geluk is een emotie, een topbeleving. Wanneer je tevreden bent, zul je daardoor geen felle toppen kennen, maar ook geen diepe dalen doorgaan. Alles, wat je opneemt, blijft bij je. Vergelijk:

Je bent uitgehongerd en komt opeens voor een rijkbeladen tafel te staan. Wat smaakt het allemaal. Je zou het alles wel tegelijk willen verzwelgen. Dit voel je als geluk. Maar wat heb je een buikpijn na afloop...

Tevredenheid betekent: altijd genoeg, nooit te veel, nooit te weinig. Gelijkmatigheid. Je bent in feite niet meer zo op je belevingen gekoncentreerd, maar bent altijd vooral jezelf. Mensen zullen dit mogelijk geen werkelijk geluk meer durven noemen. Maar het betekent wel geestkracht, het vermogen schokken te verdragen enz. enz.

Omdat je tevreden bent en zelden of nooit zult klagen, zullen anderen desondanks wel zeggen, dat je gelukkig bent. Waarbij zij niet beseffen, dat je veel meer bent dan alleen maar gelukkig. Want geluk is alleen maar een piekbeleving, die weer verdwijnt, maar tevredenheid is een kosmische groei naar harmonie, die steeds intenser wordt, terwijl het eenmaal bereikte bijna niet meer verloren kan gaan.

x Hangt tevredenheid niet samen met karakter?

- Mogelijk in materieel opzicht. Uitgaande van geestelijke waarden, die bij tevredenheid vaak een veel belangrijker rol spelen, dan men als mens pleegt te veronderstellen, zo is karakter van minder belang.

Zeker zal alle voorgaand beleven mede een rol spelen bij de mogelijkheid een tevredenheid te bereiken, die veelomvattender is. Maar tevreden zijn is vooral: niet meer verdeeld zijn tegen jezelf.

Wanneer je iets doet en je afvraagt, of het wel goed is, betekent dit reeds een aantasting van de hoogste tevredenheid. Zegt men: ik doe en deed het beste, wat ik kan en probeer daarmee ook anderen zo goed mogelijk gelukkig te maken,

danwel te dienen, zo aanvaard je ook beter je eigen fouten en is tevredenheid mogelijk, ook wanneer het karakter bepaalde minder aangename facetten vertoont. Een zeer cholerisch mens zal nog steeds uitbarsten, maar door zijn streven, dit alles zo positief mogelijk te doen uitvallen als vanzelf de innerlijke vrede verwerven, waardoor zijn uitbarstingen steeds minder van belang worden en steeds minder direct tegen medemensen gericht zullen zijn.

Men herkent de eigen woede op grond van zelfaanvaarding en zal daardoor ook geneigd zijn alle mogelijke gevolgen, zodra men tot kalmte komt, te compenseren. Kortom: geen onrust, omdat men gefaald heeft, maar eerder concentratie, omdat men niet wil falen bij het aanvaarden van de mogelijke konsekwenties en zoekt daaruit het voor ik en wereld aanvaardbare toch weer waar te maken.

Kort en goed: het vinden van innerlijke tevredenheid is niet altijd en noodzakelijkerwijze verbonden met een altijd beheerst en gematigd gedrag volgens menselijke normen. Wel is er een evenwichtigheid, die het mogelijk maakt, ook na ontsporingen van gedrag e.d., die vrede terug te vinden en vandaaruit weer verder te gaan.

x Men kan toch ook gelukkig te vreden zijn en tevreden gelukkig.

- Indien u tot zover te vreden bent, vind ik dit gelukkig, inderdaad. En wanneer ik het idee heb, dat u daartoe weinig reden hebt, zal ik mompelen: nu ja, die is gelukkig tevreden.

Geluk kun je natuurlijk op vele wijzen omschrijven en gebruiken. Ik ben bij mijn antwoord uitgegaan van geluksbeleving, van de gelukservaring dus. Deze is echter, zoals u zult beseffen, zelfs in verband met de hoogste geestelijke bereikingen niet een blijvende toestand. Een beleving is nu eenmaal geen permanente waarde op zich.

Iemand, die tevreden is en na een piekervaring deze vergeelijkt met zijn normale toestand, kan hierdoor zelfs ontevreden worden. Men blijft dan krampachtig zoeken de verloren ervaring terug te vinden en juist door dit verbetene... en krampachtige kun je een dergelijke top dan nooit meer terugvinden.

Vandaar mij poging een duidelijk verschil te tonen, t.a.v. hetgeen menselijk geluk pleegt te heten en tevredenheid. Een tevreden mens kan natuurlijk soms wel gelukkig zijn en iemand, die zich gelukkig gevoelt, zal altans tijdelijk een gevoel van tevredenheid ervaren. Maar met het geluk verdwijnt in dit tweede geval de tevredenheid. Is een mens echter innerlijk tevreden, dan kan het z.g. geluk als uiting of beleving verdwijnen, zonder dat hij daarom minder innerlijk tevreden zal zijn.

Een gelukkig mens is tevreden tot het ogenblik, waarop hij beseft, nog gelukkiger te kunnen zijn. Hij is dan mogelijk nog wel gelukkig, maar gelijktijdig steeds meer ontevreden. Tot hij door die ontevredenheid uiteindelijk ongelukkig wordt.

Vandaar mijn wijze van formulering. U hebt echter het volste recht om uw eigen termen en denkbeelden te handhaven. Een punt echter: zeg nooit: ik ben erg tevreden, maar ik zou natuurlijk veel meer tevreden zijn wanneer Want dan is

bent u feitelijk ontevreden en gebruikt u de leuze van tevredenheid als een soort karnavalsmasker om uzelf voor anderen te verbergen, of mogelijk zelfs om uzelf te bedriegen. En dit komt nogal eens voor bij z.g. tevreden mensen, omdat het nu eenmaal vooral in het begin veel gemakkelijker is tevredenheid voor te wenden en zo enige problemen te ontgaan, dan werkelijk en innerlijk te vreden te zijn.

En als u een toetssteen nodig hebt: een waarlijk tevreden mens zal altijd beginnen met zowel zichzelf als de wereld rond hem zonder meer te aanvaarden, zoals zij zijn. Doel en streven zijn een zelfvervulling, die het stellen van eisen aan de wereld buiten het ik overbodig maakt. Hij zal echter met alle kennis en middelen, waarover hij beschikt, actief zijn, al is het maar om niet te falen bij een pogen, dat als deel van het ik beschouwd en beleefd wordt, maar waarbij de resultaten in feite niet zo belangrijk zijn als het pogen zelve. Soms ben je dan gelukkig, omdat je resultaten hebt mogen boeken, die alles, wat je meende te mogen verwachten, verre overtreffen. En indien u in dier voege gelukkig bent, zo hoop ik, dat u zo lang u leeft, zo gelukkig zult blijven.

Ik neem aan, dat dit voor u voldoende is. Vrienden, ik heb mijn best gedaan en getracht u iets over te dragen omtrent de tevredenheid. En meer dan dat zelfs:

Ik zou u willen zeggen, dat, wat u ook bent, hebt gedaan of niet hebt gedaan in uw leven, u toch alle reden hebt om op dit ogenblik tot uzelf te zeggen: Alles wat ik nu ben is goed. Want door wat ik ben kan ik nu waar maken, wat ik innerlijk aanvoel als een deel van mijn waarheid.

Wanneer u daarmee begint, zult u ontdekken, dat uw mogelijkheden, uw gaven en uw krachten toenemen en dat uw verbondenheid met alles toeneemt, terwijl u niet meer uit het lood slaat door gebeurtenissen rond u of zelfs zaken, die uzelve betreffen.

Ik spreek van harte de hoop uit, dat u dit punt zult weten te bereiken of zult kunnen benaderen. Want waar deze rust in de mensen leeft, kan de menselijkheid op aarde zegevieren en kan ook van de kracht van het Licht gezegd worden, dat zij op aarde steeds duidelijker beleefbaar en waarneembaar wordt.

Ik dank u voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Ook in dit tweede deel dienen wij ons bezig te houden met meer geestelijke zaken. Ofschoon dit vaak moeilijk wordt. Ik heb een man gekend, die geestelijke was. Maar om eerlijk te zijn: wat geest betreft, was hij een lijk. Wanneer iemand geestig was, begreep hij het niet en wanneer iets droefgeestig werd, kwam hij met orgelende tonen aandragen, waarmee hij welwillend probeerde een vorm van leed te zalven, die soms niet eens aanwezig was. Vandaar dat termen als geestelijk mij nog steeds dwars zitten.

U moet mij dit maar vergeven. Want ik ben nu eenmaal degene, die over dergelijke zaken met u dient te praten. Mogelijk kunnen wij ons afvragen, wat het betekent, wanneer iemand zegt, dat hij aan geestelijk werk doet.

Heel wat mensen schijnen dit verkeerd te interpreteren. Voor hen schijnt geestelijk werk vooral te betekenen, dat zij op hun krent gaan zitten in de hoop, dat de geest het nodige werk wel zal doen.

Ik zie, dat u dit ook niet waarderen kunt. Dus: zelf werkzaam zijn, maar wel middels, vanuit of door de geest. En wat die geest dan is? Wel, de essentie van het ik.

Zonder elke mens met een parfum of odeur te willen vergelijken is er toch enige overeenkomst. Het zijn in deze reukwerken immers bepaalde geurstoffen, die de aard ervan bepalen? De rest is meer vulling. De meeste reukwatertjes zijn in feite geur op alcohol. Vergelijkend zou je kunnen zeggen: de mens is soortbepalende geest op vlees.

Wanneer je werkt met de geest, zal dus de essentie, datgene wat werkelijk betekenis is voor hetgeen je bent, aan het werk moeten. Voor iemand op aarde is dit helaas niet mogelijk, tenzij al het andere meewerkt.

Aan de andere kant kun je, de odeurgelijkenis nog even voortzettende, stellen, dat de stof a.h.w. wat moeten gaan verdampen, voor de werkelijke geur van de essentie kenbaar kan worden en volle werking vertoont.

Geestelijk werk kun je volgens mij pas doen op het ogenblik, dat je jezelf als stoffelijk en alle stoffelijke belangen even vergeet. Maar vergis u niet, want u kunt zich soms vergissen in de termen stoffelijk en geestelijk.

Er zijn nogal wat mensen, die beweren het als hun geestelijke taak te zien, anderen tot de waarheid te brengen. En een dergelijke benadering lijkt mij vaak erg vraagwaardig. In mijn tijd kon je trouwens de waarheid kopen voor 3 cent en volk en vaderland voor vijf.

Dé Waarheid is iets, wat niet werkelijk voor een mens bestaat. Wist u dat? De meeste mensen denken, dat er wel een onaantastbare waarheid bestaat op aarde. Nu is er wel veel, wat waar is. Maar dat is dan alleen deel van een waarheid, die zo omvattend en groot is, dat iemand die eerlijk is, zal moeten toegeven, dat hij er met zijn hersens niet bij kan.

Laat mij het zo stellen: Wanneer je een halve waarheid vertelt, vertel je in feite ook een halve leugen. Bent u het hiermee eens? Wanneer je dan een waarheid vertelt, die een nog veel kleiner deel is van de werkelijke waarheid, zal de leugen dus nog veel groter worden.

Nu zal de meest bewuste en wijze mens mogelijk van die totale waarheid $1/100.000$ e kunnen beseffen. En dan sla ik deze top mens nog heel erg hoog aan. Stel dat die mens zou zeggen: Ik ga u nu de waarheid vertellen omtrent de kosmos, dan vertelt hij u ten hoogste $1/100.000$ e deeltje waarheid en de rest is dan afwezig... leugen ... vul zelf maar in.

Ik ben niet zo gesteld op mensen, die hun medemensen steeds weer voorhouden, dat zij de enige echte, alomvattende en eeuwige waarheid verkondigen. Trouwens: kan menselijk de waarheid eeuwig zijn? Volgens mij verandert het beeld van de waarheid, dat een

mens heeft, voortdurend. Zoals ook blijkt uit de leringen en praktijken van mensen, die beweren een sedert eeuwen bestaande goddelijke wet en waarheid te verkondigen.

Neem nu als voorbeeld eens de christelijke naastenliefde. Hoe is die niet veranderd in de loop der tijden. Eens betekende zij gewoon :sam-sam doen. Wat van jou is, is van mij. Nu trekt men voor een dergelijke benadering van het leven de neus op onder het motto: een kommune? Dat is toch niets?

Spreek je die christenen dan van een toch eerlijk samen delen en zonder op eigen belangen te letten voor elkander opkomen, dan wachten zij niet eens, tot je daar nog ten koste van alles hebt bijgevoegd. Zij roepen onmiddellijk: dat is kommunisme, dat deugt niet. Zeg dan, dat een ieder binnen die gemeenschap het recht heeft op zijn eigen wijze te leven en verder te gaan, dan roept men onmiddellijk: dus anarchisme? Dat is nog veel erger. Toch waren dergelijke dingen eens de basis van werkelijke naastenliefde en christendom.

Maar ja, wat is christelijke naastenliefde op het ogenblik? Het schijnt er op neer te komen, dat je een ander van zijn vrijheden en rechten moogt beroven, mits hij daardoor minder snel kan zondigen, terwijl je, zodra er een actie komt van de goede kant, inclusief gironummer, men een voldoende christelijke achtergrond kenbaar maakt, door iets te storten. Velen schijnen te denken, dat dit de christelijke eis tot naastenliefde voldoende tegemoet komt, zodat men de buurman rustig dood kan laten vallen, want teveel naastenliefde is ook weer overdreven.

U vindt het niet leuk? Maar het komt de waarheid in menselijke zin toch wel zeer nabij, vrees ik. Luister: Wanneer dergelijke zeden en gebruiken zo sterk kunnen veranderen, zijn al degenen, die spreken over de eeuwige leer en de zich altijd gelijkblijvende waarheid, in feite maar mensen, die het ook niet weten. Want anders zouden zij nu niet goedkeuren, wat eens verkeerd heette te zijn of omgekeerd.

Velen beroepen zich, om hun geloof te onderstrepen, voortdurend op het oude testament. Maar hoe zit dat dan met Salomo? Die man had meer vrouwen in zijn harem dan een moderne huisvrouw lakens in een linnenkast. En toch was hij schijnbaar een soort door God gezonden koning. Indien ik dit als waarheid zou verkondigen, zou ik ook denken: wanneer een koning een vrouw voor alle dagen in het jaar en enige reserve mag hebben, is het niet eerlijk iemand te veroordelen, die maar twee vrouwen heeft. Een beroep op andere tijden aanvaard ik niet. Indien dit eens waar en juist was, moet het dit nu nog zijn. Maar de ijveraars verwerpen dit en roepen luidkeels: zonde. Nou ja, wanneer ik de gedachten vele niet christelijk denkende moderne mensen nagaan mag: die denken ook: ja, wat een zonde...

Ik heb zo het gevoel, dat je de waarheid niet aan een ander kunt verkondigen, zonder die ander en jezelf te bedriegen. Maar je kunt wel een ervaring als werkelijkheid delen. Dan kun je dus, zolang je je leer niet aan anderen opdringt, wel degelijk met anderen samengaan in het leven, samenwerken, en zo toch iets van de waarheid beleven, die je nog niet kunt begrijpen.

In dit samenwerken van mensen om volgens de normen van

van hun gedeeld werkelijkheidsbegrip het goede te doen, doen zij volgens mij reeds aan geestelijk werk, ook al komt er geen enkele niet stofgebonden geest verder bij te pas.

Je moet natuurlijk in dit werken, geloven, samengaan, wel eerlijk zijn: waar. Dan maak je op deze wijze de voor jou nu kenbare delen van de waarheid waarneembaar in je gedeelde werkelijkheid.

Maar waar zijn zo goed je kunt betekent wel: jezelf inzetten en kenbaar maken zonder voorwaarden of reserves. Zelfs indien dit op zuiver stoffelijk redelijke basis geschiedt, is de waarheid voor jou nog de hoogst bereikbare, want in alles wat stoffelijk gebeurt en gedaan wordt, is uw eigen geest immers geheel betrokken? Dan mag ik ook wel stellen, dat geestelijk werk in feite betekent: eenheid in jezelf vinden, zodat de geest, die in je woont, de essence, zijn werk kan doen. De materie zal dan zozeer het werkelijke voertuig en werktuig van de geest worden, dat haar krachten zich vanuit dit voertuig kunnen verspreiden en steeds meer een kan worden met alles. Maak je een voorbehoud, dan laat je de stop op de fles zitten en is de uitwerking van je poging tot geestelijk werken over het algemeen nil.

Wanneer de geest van een mens in de stof vrijelijk actief kan zijn, zal zij zich zowel ophouden met stoffelijke zaken als met geestelijke werelden, krachten en invloeden van kosmische aard. Maar dat betekent wel, dat je ook als mens in de stof zowel innerlijk als lichamelijk heel wat zult moeten ervaren. Want alleen door ervaren kun je wijzer worden. Wie alleen afgaat op de ervaringen van anderen en wijsheden van horenzeggen, wordt hoogstens eigenwijs, maar bereikt geen werkelijk inzicht.

Let wel: indien de geest deze vrijheid vindt, zal het geheel van het bewustzijn steeds meer omvatten; je zult een steeds groter deel van de waarheid leren ervaren en beseffen. Alleen is dit een ervaring en zal men deze nimmer aanduiden door te stellen: dit is kosmisch en geheel waar. Zodra ik iemand hoor zeggen, dat hij de gehele kosmische waarheid kent, weet ik, dat hij de waarheid niet spreekt.

Zegt iemand: ik leef volgens de waarheid, zoals ik die beseef, dan zie ik daarin werkelijk hoog bewustzijn, waarvoor ik bereid ben mijn hoed af te nemen en nog een diepe buiging te maken ook. Want er is niets, wat zo groots is en zo ver reikt als iemand, die geheel en met alle middeelen het beseef en gevoel van waarheid uitdraagt, zoals dit in de eigen geest op dat ogenblik bestaat.

Wat een dergelijk mens dan doet, kan volgens iemand anders, die weer een ander brokje van de waarheid heeft in zich, geheel fout zijn. Beiden kunnen juist handelen en bewuster worden, ook wanneer beiden elkanders uiting als voor zich onaanvaardbaar ervaren. Een mens, die ook maar iets van de waarheid in zich draagt, zal beseffen, dat anders zijn nog niet betekent, dat men ook minderwaardig, minder bewust of minder aan God gebonden zou zijn.

Soms denk ik wel, dat er heel wat mensen zijn, die zichzelf en anderen aanspraken, de enige waarheid te bezitten, om

zo neer te kunnen zien op die dorre, arme heidenen, die zover nog niet zijn, tenzij zij zich laten bekeren - dus overtuigen -, dat het denkbeeld van de gelovige meer waard is dan alle eigen ervaringen en inzichten.

Maar ik moet opletten, want anders zit ik werkelijk te kletsen. Waar u overigens nogal tegen schijnt te kunnen, gezien de vele instanties en omroepen, die daaraan voornamelijk gewijd schijnen te worden.

Toch vraag ik mij onwillekeurig af, of er, wanneer er dan al geen echte waarheid is, mogelijk iets als goedheid bestaat.

Maar wat betekent het woord? Zeker is wel, dat iemand op het ogenblik, dat hij denkt werkelijk goed te zijn, al niet meer deugt. Want je bent immers niet goed, wanneer je iets goeds doet voor een ander en het eerlijk meent, maak je alleen maar jezelf waar. En wanneer je het tegen wil en dank doet, ben je in feite niet veel meer dan een oplichter, want je bedriegt met je gedrag in feite zowel jezelf als anderen omtrent je ware persoonlijkheid. Goed zijn voor iemand, ja. Goedheid als persoonlijke eigenschap? Neen.

Wat voor belangrijke of geestelijke waarden kennen de mensen nog meer, waar zij zich op beroepen en beroemen? O ja, het Licht. Er zijn mensen, die verlicht zijn. Tenminste, dat zeggen zij zelf. Maar wanneer je goed kijkt, zou je willen zeggen: Helemaal onwaar is het wel niet, maar waarom zit zo'n waxinepitje nu op te scheppen alsof het de zon zelf ware?

Ongetwijfeld is er licht. Maar ik meen, dat dit licht iets is, wat je niet in jezelf moet zoeken of bevorderen, maar waarvan je het bestaan eenvoudigweg dient te aanvaarden.

Het licht is het, waardoor het je mogelijk is aan geestelijk werk te doen, bewustzijn te vergaren en, zoals mijn voorganger mogelijk zou zeggen, tevredenheid te bereiken.

Overigens wil ik wel even kwijt, dat ik tevredenheid ook soms maar een moeilijke zaak vind. Want wanneer sommige mensen een beetje tevredenheid vinden, zijn zij soms opeens zo heel erg tevreden met zichzelf en dat zie ik niet altijd zo zitten. Zo iemand is dan zo tevreden over zichzelf, dat hij niet meer schijnt te kunnen begrijpen, dat anderen toch wel vanuit hun standpunt terecht ontevreden over hem zijn. Wat dan weer tot veel ontevredenheid en verwikkelingen kan voeren.

Redelijkheid misschien? Redelijk is volgens menselijk denken redeneren. En het menselijke denken omvat bij een gemiddeld i.q. van 150 voldoende mogelijkheden om rond een duizendste van de menselijke waarheid juist en terecht te bevatten. Rede en redelijkheid zijn volgens mij van groot belang, maar niet geschikt als basis voor de belangrijkste geestelijke en stoffelijke ontwikkelingen zonder dat er heel wat meer bij komt. Met de rede kun je werken, je hebt het nodig. Maar genoeg is het volgens mij zeker niet.

Liefdevol zijn dan misschien? Wanneer ik werkelijk alle dingen gelijkelijk liefheb en zo in harmonie verkeer met alle dingen, kan ik mij een gevoel met alles, mijzelf als deel van het geheel gaan ervaren. Dit zal geestelijk van groot belang zijn en een kern voor bewustwording vormen. Helaas dan dat zovele mensen die van een dergelijke liefde spreken, in feite verliefd zijn op zichzelf.

En dat betekent, dat hun liefdevol zijn in feite neerkomt op het beminnen van alles, wat zij in zichzelf herkennen zo dit buiten het bestaat en alle andere zaken verwaarlozen. Dus ook hieraan kleven bezwaren.

Ik meen, dat er maar één ding is, wat voor ons allen gelijkelijk bestaat, steeds beleefd kan worden en waaraan wij ons ook niet kunnen onttrekken, iets waardoor en waarin voor ons alle dingen voortdurend aanwezig zijn. Het leven zelf.

Het bestaan is het omvattende proces, dat alles omvat, alle bewustzijn, alle ontwikkeling, vorming, alles wat u liefde noemt, alle licht zover wij het ervaren. Het behoort alles tot het Zijn, tot het leven zelf.

De grootste en belangrijkste waarheid in de bewustwording is de erkenning van eigen zijn: Ik besta. Wie eerlijk is, zal moeten toegeven, dat het leven zelf de zin schijnt te zijn van alles voor ons, zelfs wanneer het niet of niet geheel beantwoordt aan onze redelijke of andere normen.

Ga daar dan eens van uit: Ik leef, ik besta, ben deel van de kosmos. Dan behoeft ik de zin van mijn bestaan niet meer te bewijzen. Alleen reeds uit het feit, dat ik ben, volgt, dat ik op de een of andere wijze in die kosmos van betekenis moet zijn. Ik kan dan ten hoogste nog trachten voor mijzelf een grotere betekenis, een grotere vrede, een groter bewustzijn te bereiken. Maar dat doe ik dan toch wel voor mijzelf, niet voor de kosmos. Alleen wanneer ik het leven steeds intenser ga beleven, mij steeds meer deel gevoel van het werkelijke bestaan, zal ik mij beter gaan gevoelen en bewuster worden. Maar hoe aangenaam dit ook moge zijn, ik maak er niets mee waar dan altijd reeds deel van mij was. Ik word mij ten hoogste van mijzelf en het geheel, waartoe ik behoor, meer bewust.

Uitgaande hiervan erken je al snel, dat er niet alleen ervaringen en redelijke zaken zijn, maar ook in redelijke termen niet te verklaren gevoelens, die er toe bijdragen, dat je bestaan als zinvol ervaren wordt.

Dit is voor mij de grootste geestelijke waarde: weten dat je leeft. Daarom ook meen ik, dat u altijd moet proberen blij te zijn, dat u bestaat, leeft. Levensvreugde is een sleutel tot bewustwording. Begrijp hoe belangrijk het is, dat je leeft. Zelfs wanneer het leven moeilijk is, moet je nog beseffen, dat er voor jou niets zou zijn, ook geen hoop, dat er later nog iets beters komt, wanneer je niet bestond.

Wees dankbaar voor je bestaan. Probeer het te beseffen, zo volledig en eerlijk als mogelijk is. Erken, dat het zelfs beter is, soms te lijden, dan niet te zijn. En besef vervolgens, dat niemand je ooit het werkelijke bestaan, het echte leven zal kunnen ontnemen, ook al zal men mogelijk je lichaam kunnen doden. Voel je verbonden met al, wat leeft, verandert, al wat door vele vormen en werelden een bewust opgaan in het geheel zoekt te bereiken. Dan zul je niet alleen dankbaar zijn, maar ook bewust van de grote werkelijkheid: Er is geen blijvende en werkelijke dood, er is geen afsluiting van het bestaan, maar een mogelijkheid, steeds verder te leven in vele werelden, tot je bewustzijn één is geworden met het al en zo de bestemming bereikt is, waarin je leeft.

Goeden avond.

(bekort)

d.d. 10 februari 1978

-0-0-0-0-0-
- 414 -